

idet Folk under den nuværende Lovgivning er bange for at sige op.

Da man fra visse Sider til Tider ønsker at give det Udseende af, at Partiet Venstre skulde være noget ligegyldigt overfor dette store, vanskelige Problem, vil jeg i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at det ingenlunde er Tilfældet. Jeg tør hævde, at Venstres Regering i langt højere Grad end nogen anden Regering har ydet Ofre, store økonomiske Ofre, for derigennem at medvirke til, at det nødvendige Antal Boliger kunde komme til Veje. Vi har i mindre end to Aar ofret over 50 Mill. Kr. i Tilskud og Laan til Boligbyggeri, og jeg kan henvise til den sidste Lovgivning om Finansiering, gennem hvilken der ogsaa er ydet en meget betydningsfuld Støtte, for at man kan naa til en Bedring af dette Forhold. Men jeg vil samtidig fremhæve, at naar vi drøfter dette Problem, er Venstres Standpunkt her det samme, som naar vi drøfter andre lignende vanskelige Problemer i Tiden: vi har ikke nogen Tro til, at Midlet er fortsat at opretholde strenge Restriktioner paa dette Omraade. Hele Venstres Politik har gaaet ud paa først og fremmest at faa Forholdene ind i et naturligt Leje derved, at der fremskaffes billige Priser, og først og fremmest at se paa Forbrugernes Interesser og fremskaffe Varerne til en overkommelig Pris, og jeg kan sige, at Boliglovgivningen danner ingen Undtagelse herfra. Først og fremmest har vi her maattet hævde, at den i det lange Løb eneste mulige og effektive Maade, hvorpaa man kan løse Boligspørgsmaalet, er denne, at man opnaar at faa Boliger fremstillet til en billigere Pris, saaledes at de, som skal bebo dem, har Raad dertil, og saaledes at de byggende tør gaa ind i Byggeriet. Efter min Opfattelse har vi i den sidste Tid været inde i en noget forurøliggende Udvikling paa dette Omraade. Jeg vil her gøre opmærksom paa, at uagtet vi skulde være inde i en almindelig Prisfaldsperiode, saaledes at vi efterhaanden skulde kunne fremstille billige Boliger, viser de sidste Opgørelser fra Statistisk Departement, at der er en Bevægelse i modsat Retning, som særlig har gjort sig gældende her i Hovedstaden. Naar det nu utvivlsomt er saaledes, at Forholdene paa dette Omraade ingen Steder er tilnærmelsesvis saa vanskelige som i Hovedstaden, hænger det sikkert

sammen med, at der ingen Steder er, hvor man bygger nær saa dyrt som her, fordi Lønnen her er saa høj. Jeg skal nævne Lønnen for et Par Fag indenfor Byggevirksomheden. Det viser sig da, at Timefortjenesten f. Eks. for Murersvende fra 2 Kr. 39 Ø. ved April 1922 er steget til 2 Kr. 63 Ø. i Juli Kvartal. Der er altsaa en Stigning af 24 Ø., medens der for Provinsens Vedkommende har været en Stigning fra 1 Kr. 43 Ø. til 1 Kr. 48 Ø. Det er Gennemsnitsprisen baade med Hensyn til Timeløn og Akkordarbejde, og det vil altsaa ses, at Timefortjenesten for en faglært Murersvend i Efteraaret laa ikke mindre end 1 Kr. 15 Ø. højere i København end i Provinsen. Endvidere viser det sig, at en Murerarbejdsmand i København tjener 2 Kr. 07 Ø. i Timen, medens en Murerarbejdsmand i Provinsen tjener 1 Kr. 29 Ø. Forholdet er altsaa i Virkeligheden det, at en faglært Murersvend i Provinsen har maattet nøjes med 59 Ø. mindre i Timeløn end en ikke-faglært Arbejdsmand herinde. Nu har vi endogsaa i den sidste Tid set, at der er stillet Krav om en yderligere Lønforhøjelse, uagtet de nugældende Tariffer giver en Dagløn af ca. 20 Kr., idet det hævdes, at der er for faa Arbejdsdage i vedkommende Fag. Jeg vil sige her klart og tydeligt, at vi for vort Vedkommende mener, det er en ganske forkert Udvikling, vi er kommet ind i, naar man siger, man maa have stedse højere Løn, fordi man har for faa Arbejdsdage. Dette Forhold hænger sikkert ogsaa sammen med Arbejdstiden, og man maa være paa det rene med, naar man stadig kræver, at vi skal lovgive paa dette Omraade og yde Understøttelse fra det offentlige Side, at den arbejdende Befolkning ude over det øvrige Land nu en Gang ikke kan gaa ind paa den Tankegang, at Sæsonarbejdere kan have Lov til at holde op med Arbejdet Kl. 4 eller 4½ en Sommereftermiddag og saa bagefter kræve, at det offentlige skal træde støttende til, hvis man ikke paa den Maade kan fremstille Boliger til en rimelig Pris. Efter vor Opfattelse er det den eneste naturlige, den eneste mulige Udvej, at vi ser at komme dertil, at Boliger kan fremstilles til en rimelig Pris, og jeg vil specielt henvende dette til Arbejderklassens Repræsentanter, netop fordi jeg mener, at de Folk, der har forholds-